

Ne szeressétek a világot

Amikor Izráel a honfoglalás után csak részben űzte ki a kananeusokat, az Úrnak angyala megjelent nekik, és azt mondta, hogy emiatt „...nem űzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti

néktek tör gyánánt.” (Bír. 2: 3)

Ha megfigyeljük Izrael későbbi történetét, akkor azt látjuk, hogy amikor a környező népek isteneit, szokásait átvették, mert megtet-

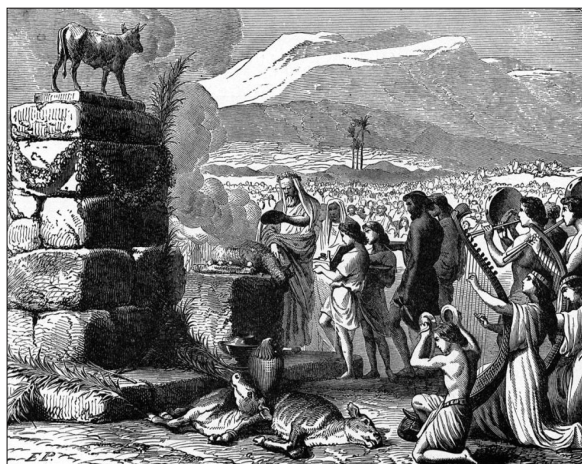
sztett nekik, Isten elhagyta és nyomorúságba engedte őket, ahogyan azt előre megmondta Mózes által. Ám amikor elfordultak a környező népek isteneitől és azoknak az utálatos cselekedeteitől, akkor Isten is feléjük fordult, megáldotta és megajándékozta őket a jelenlétével.

Nem nehéz meglátni az analógiát az Úr

őszövetségi és az újszövetségi népe között. Amikor Isten gyermeke egyre több területen enged a világ szellemi, fizikai áramlatainak, Isten jelenléte kevésbé lesz érezhető számára, egyre sebezhetőbb lesz, és az Úrtól való öröm már csak

emlékként jelenik meg. Amikor azonban felismeri, hogy mi volt az, ami miatt nem látja az Urát („...emlékezzél meg azért honnét estél ki...” Jel. 2: 5), és kiveti az életéből a hamis

dolgokat, akkor ismét átéli azt az örömet, amit csak Isten tud adni az embernek. Isten útján járva törekednünk kell arra, hogy megértsük Isten gondolkodását, azonosuljunk Vele, és felismerjük azokat a hamis szellemi irányzatokat, amelyek a világban megjelennek, és tömegek követik azt. („Ne szabjátok maga-

tokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Róma 12: 2) Több olyan életterület létezik, amiben nem egyszerű megtalálni azt, hogy mi van az Úrtól és mi van a világtól. Néhány ilyen terület például az öltözködés, párválasztás, sport, a pénzhez való viszony, a hobbi és a kapcsolódás, gyermeknevelés, a tudományhoz és a szakértőkhöz való viszony, ünnepek... Isten minden segítséget megad a gyermekeinek, hogy megértsék, hogy mi a rossz egy - egy világi „nagyszerű” dologban. Isten Szelleme azonban csak azokat tudja igazán segíteni, akik őszinték Isten felé, akik képesek arra, hogy bűnnek nevezzék azt, amit Isten bűnnek mond az életükben, képesek bocsánatot kérni, és belátni, hogy nem mindig nekik van igazuk, akik képesek lemondani a szégyen takargatásáról, és mások előtt is elismerni, amit elrontottak, akik szeretik a testvéreiket, imádkoznak értük, és akiket nem hagy hidegen a mások baja, nehézsége.

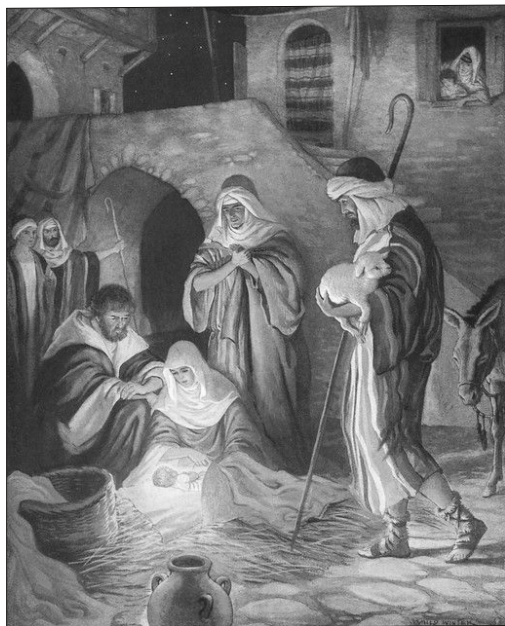
A karácsonyi ünneplésünket is érdemes olyan szemmel nézni, hogy vajon mit csinállok, ami nem más, mint a világ szeretete, és mit, aminek Isten is örvendezik, és közösséget vállal benne velem. Talán az első, amit meg kell említeni az, hogy karácsony esetében nem az a helyzet, mint húsvét és pünkösd esetében, hogy a keresztényektől átvette a világ az

ünnepet, hanem pont fordítva történt. A keresztény elődeink döntöttek úgy, hogy egy pogány ünnepet próbálnak úgy alakítani, hogy azon Jézus születését ünnepeljük. Ezt azért fontos szem előtt tartani és megérteni, hogy ne keressünk és vágyjunk Istentől jövő karácsonyi hangulatot, mert attól tartok, hogy az a hangulat nem létezik, vagy legalábbis nagyon mesterkélt. Voltam egy alkalommal bibliaórán adventi időszakban, és megkérdezték az alkalom tartóját nagyon őszintén, hogyan kell az adventet átélni, és mit kell csinálni ebben az időszakban ahhoz, hogy Isten örüljön neki. Kíváncsi voltam, hogy mit fog mondani, és mit is lehet mondani egyáltalán egy ilyen kérdésre. Mivel ezt nem a mi Urunk találta ki, hanem emberek, ezért az advent átélése abban a 4 hétben is egy emberi felspannolt érzélem. Hasonló a helyzet a karácsonyi hangulattal is. Más oldalról megközelítve egy kicsit a karácsonyt, arról is beszélni kell, hogyan is gondolkodnak az emberek a világban. Három munkahelyen dolgoztam összesen 23 évet, és ebben benne volt egy multinacionális vállalat is, ahol több más nemzetiségű emberrel volt szerencsém beszélgetni, többek között a karácsonyról is. Érdekes módon bárkivel beszéltem a karácsonyról, egy dolog közös volt a véleményekben: a karácsonyt nagyon tiszteletben tartják, és egy olyan „szent dolog” számukra, hogy magam megleg-

pődtem. Persze nem Jézus születése volt a „szent”, hanem valami más. Ha véletlen valami olyat mondtam a karácsonyról, ami nem illett bele a saját szokásukba (pl. hogy mi nem szoktunk fenyőfát állítani és díszíteni), akkor felszisszenetek. Többen külön kiemelték azt is, hogy pont karácsonykor romlott el a TV, lett beteg a gyermek, vagy pont karácsonykor kellett ügyeletben lenni és dolgozni. Tehát ha karácsonykor történik valami rossz, az külön csapás. Az előzőeket figyelembe véve úgy tűnik nekem, mintha a világban az évnek egy bizonyos időszakában a karácsony lenne abszolút a központban.

De mi a helyzet velünk, akik szeretjük az Úr Jézust? Hogyan viszonyulunk a karácsonyhoz? Mert az, hogy a mi Urunk annyira megüresítette magát, hogy emberi formát vett fel, az egy fantasztikus csoda. Nem véletlen, hogy a földrejöttkor angyalok jelentek meg, és dicsőítették az Istent. El sem tudom képzelni, hogy a mindenható Isten hogyan tudott ennyire törékeny és kicsi lenni, amikor

az Úr Jézus megszületett. Mindezt azért, hogy mi, akik bűnösök vagyunk, meg tudjunk menekülni Isten haragja elől, és az elől, ami a világgal fog történni. Azért, hogy Isten újra közösségben tudjon velünk lenni. Ha ebbe belegondolunk, akkor megtelik hálával a szívünk.

Ezt, akik az Úri vagyunk, többször átéltük, ez számunkra valamennyire alap. De az már elég sokszínű, hogy mit is gondolunk arról, hogyan ünnepeljük, vagy ünnepeljük-e egyáltalán karácsonykor. Az a kérdés jól mutatja, hogyan is gondolkodunk a karácsonyról, hogy

felszisszenünk-e mi is, ha valaki például a karácsonyt nem tartja keresztyén ünnepnek? Természetesen nem gondolom, hogy bűn lenne Urunk földrejöttét megünnepelni (ezt persze minden nap meg lehet tenni), de sok esetben sajnos az az igaz, hogy pont az ünnepelt nincs jelen a számára rendezett ünnepségen. Mert valami mást keresünk és nem Őt. Lehet, hogy versenyezni akarunk a világgal, hogy mi jobban tudjuk a karácsonyt megünnepelni, mint ők. Lehet, hogy egy

élményt keresünk, egy felemelkedett hangulatot. Hangsúlyosan arra törekszünk, hogy különlegessé tegyük azt a néhány napot. Sajnos van, hogy az istentiszteletünket akarjuk görcsösen különlegessé tenni, pedig az Úr csak azt akarja, hogy Ő lehessen a középpontban. Amikor a készülődés előrébb kerül annál, hogy ne legyen indulatos és mérges. Amikor a gondolataink nem tudnak megnyugodni, mert az feszül bennünk, hogyan tudjuk megoldani az előttünk álló feladatokat, és a mi Urunkra nincs semmi időnk. Pontosan úgy, mint ahogy a világban. Mennyivel jobb lenne, ha azt tennénk, aminek Ő is örül, persze nemcsak karácsonykor, például megvallani Őt. („Annak okáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevéől vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.” Zsid. 13: 15) Magasztalni azért Őt, amit velünk tett, mind a gyülekezetben, a családban, a rokonok között, az Istentiszteleten. Nem erőltetve, hanem belülről fakadóan. Annál szebb ajándék nincs, mint amikor az Urat mutatjuk be a gyermekeinknek, családtagjainknak. Őt visszük közel hozzájuk, érzik rajtunk az

Ő jelenlétét, és elkezdenek ők is érdeklődni, vágyakozni az Úr után. Esetleg arra is nyitottnak lenni, hogyan segítsen a szüleimnek, testvéreimnek, ismerőseimnek, barátainknak. Meglátva, mire van szükségük, félretéve a pihenni akarásomat, és másoknak szolgálni. Velük sírni vagy velük örülni, pontosan úgy, ahogy Urunk tette. Be lehet azt is mutatni, hogy mit jelent ez: *„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!”* Fil 4:4 A mi Urunk nem egy savanyú életet akar adni, hanem egy örvendező, áldott életet, még ha sok lesz is benne a nehézség. Ez az öröm mindenkinek szemet szúr, és ezt mondják vagy gondolják: *„Hogyan tud örülni, amikor én nem tudok?”* Mindezeket nem lehet időzíteni csupán néhány napra.

Ne pazaroljuk el sem az időnket, sem az energiánkat arra, hogy beérjük a mi Urunkkal való közösségnél kevesebbel. Ha megvalósul a közösség az Úrral, akkor megáldja a készülődésünket, megáldja a beszélgetéseinket és az életünket. Áldott karácsonyt!

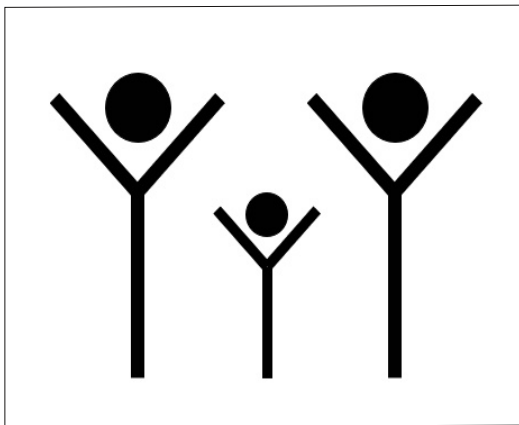
Török Sándor, Szentes

Gyermekeink nevelése a „szivárványcsaládok” korában

Nemrég egy kedves hívő rokonommal beszélgettem telefonon, és nagyon elgondolkodtatott, amit mondott. Szomorúan mesélte, hogy a tizenéves lánya teljesen eltávolodott Isten dolgaitól. Átvette a világ értékrendjét, olyannyira, hogy anyját azzal vádolja, hogy „homofób”. Ez a kedves rokonom intett, nehogy túl korán és ellenőrizetlenül okostelefont adjak a gyermekemnek, hiszen elmondása szerint akkor

mosta át a lánya agyát a liberálisnak nevezett ideológia, mikor ő ezt gyanútlanul megtette.

Belegondoltam: mi lenne, ha én kerülnék az ő helyébe? Elszorult a szívem. Az én kisfiam még csak két éves lesz, tehát még korai ezen aggódni. De hamarosan óvodába, iskolába megy, és találkozik a korszellemmel, amelyik egyre erkölcstelembb és egyre inkább ellenséges a kereszténységgel szemben. Hogyan tudom megvédeni őt? Annyira szeretem a kisfiamat, és megszakadna a szívem, ha a vi-

lág tönkretenné. Mit mondok majd neki, amikor az óvodában, iskolában szembe jönnek a „szivárványcsaládok”? Vagy ha kicsúfolják a hívő apukája miatt?

Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a legtöbb, amit tehetek, az az, hogy szívből

szeretem az Urat. Nem csak elméletileg, hanem igazán, a hétköznapi életben tapasztalható módon. Ha ez nincs meg, akkor az erkölcsi útmutatásom kevés a többi üres papolásnál: „Ez is bűn, azt

sem szabad, ezt így kell csinálni, azt úgy szoktuk...” Szeretet és öröm nélkül ez a fajta tanítás kevésnek bizonyulhat ahhoz, hogy megtartsa a világ kísértéseivel és fenyegetéseivel szemben. Ellenben ha igazán megéltük a hitünket, az ragyog. Ha a gyermekünk láthatja a mi életünkben, hogy Istennel járni a nehézségekkel együtt is gyönyörűséges, hogy gazdag az a szív, amely minden embert, a bűnöst, a hajléktalant, de még az ellenséget is tudja őszintén szeretni; ha jól lakhat Isten dicsőségét szemlélve, akkor

nem fogja elcsavarni a fejét holmi szerelmi ajánlat, vagy az emberektől való elfogadottság lehetősége.

A fiatalkori lázadás vitorlájából is kifogja a szelet a lelkiileg gazdag hívő élet példája, hiszen miért is lázadnak a tinik? Azt gondolom, hogy a nyíló, naiv értelem felismeri a környezetének álságos, igazságtalan vagy képmutató berögződéseit, és valami valódibb, mélyebb igazságot keres (sokszor sajnos megvezetve, rossz helyen). A tinédzser szeretne hős lenni, aki ha esélytelenül is, de harcol a jó ügyért. Egy fénytelen, langyos keresztény életmód ellen megalapozott így lázadni. Azonban a gyümölcsöző hívő élet eleve szembehelyezkedik a világ sekélyes „kincseivel”, és a legnagyobb értékek mellett kötelezi el magát.

Igazán szeretni az Urat - könnyű leírni, de milyen siralmas a megvalósítás! Ha őszinte vagyok magammal, a hitéletem így foglalható össze: időnként megcsillan Isten dicsősége előttem, időnként megmelengeti a szívemet az Ige, és időnként tudok bizonyosságot tenni az Úrról. De miért csak időnként? Miért van az, hogy sokszor egy őszinte mosolyra sem futja nekem? Hogy sokszor sivarak a csendességeim? Hogy adandó alkalommal inkább nem osztom meg az evangéliumot, mert érzem: az én ajkamról most nem örömhírként hangzana, hanem groteszk tanrendszerként? Azt gondolom, azért, mert hagyom, hogy kiraboljon a

Gonosz. Például, mikor ugrik a családom körében eltöltött meghitt, békés este, mert háborog a lelkem egy hazug cikk miatt. Vagy mikor engedem, hogy önsajnálát mérgezzen ahelyett, hogy áldanám azt, aki megbántott. Vagy mikor adok magamnak egy kis extra pihenőt ahelyett, hogy a munkahelyemen valami kiemelkedőt alkotnék. Persze a hívő élet része, hogy az ember időnként elrontja. De ilyenkor legalább legyünk őszinték, alázzuk meg magunkat, és ne legyünk képmutatóak. Ha a gyülekezetben udvariasan el is nézik langyosságunkat, a gyermekeinket nem tudjuk megvezetni. Ha eddig csak szerettéll volna megújulni a hitben, legyen számodra ez a cikk olyan, mint riadókürt. Harcolj a saját hitédért - a gyermekeid élete a tét! Ne sajnáld a pénzt, az időt, a fáradtságot. Ezek elmúlnak, de a lélek örökké él.

Egy másik, gyakorlatibb teendőt is megfogalmaztam: Nekünk, hívő szülőknek foglalkoznunk kell azokkal a technikai kommunikációs eszközökkel, amelyeknek a gyermekeinkkel együtt ki vagyunk téve. Nem ártatlan eszközök ezek: túlzás nélkül a világ legnagyobb hatalmai harcolnak figyelmünk minden képernyő előtt töltött másodpercéért. Nem szabad tehát tudatlanul, tájékozódás és aktív védekezés nélkül kitenni magunkat ennek. Bizonyára sok testvér már szembesült a problémával: a gyermeknek kell a telefon, a laptop a tanuláshoz. Nem

akarjuk burokba zárni őket, de szeretnénk megóvni őket az internet káros hatásaitól, ami egyáltalán nem egyszerű feladat. Programozóként talán sok testvérnél jobban átlátom, milyen mechanizmusok játszanak szerepet ezen káros

hatások érvényesülésében, és hogy milyen technikai megoldások (szűrőprogramok, otthoni VPN, alternatív platformok) vannak a kezünkben a védekezésre. Erről a későbbiekben szeretnék még írni...

Nézzünk fel Jézusra!

„Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Készíts egy rézkígyót, és tűzd föl egy pónzára! Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha arra föltekint.” (4Móz 21,8)

„És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztaiban, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” (Ján 3,14-15)

Mire összpontosítjuk leginkább a figyelmünket, tekintetünket? És a látvány vajon boldog békességgel és megleléssel tölti be életünk, vagy inkább nyomasztó félelem, növekvő szorongás és aggodalmaskodás vesz erőt rajtunk? Mit látunk?

Közérzetünk, békességünk jelentős mértékben függ attól, amit magunk előtt látunk. Gyakran utazom vonattal Budapest és Szekszárd között. Egy alkalommal rendkívüli meglepetést okozott az a látvány, amit bal oldalon láttam, amikor ki-

néztem az ablakon. Már a célállomásnak kellett volna következnie, a hangosbemondó is erről tájékoztatott, az ablakon kitekintve azonban egyre gyorsuló száguldást láttam az ismeretlen, bizonytalan cél felé. Közben nagy meglepetésemre már az útítársaim is leszálláshoz készülődtek. „Vajon hová mennek?” – Kérdeztem magamban. Csak lassan fogtam föl, hogy amerre néztem, a bal oldalon egy másik, nagyon hosszú teherszerevény haladt az ellenkező irányból jelentős sebességgel. Ebből eredt a „száguldás” érzése. Jobbra tekintve immár célba is értünk! Nagy betűkkel fogadott a várt célállomás: Szekszárd. Ha nem a megfelelő irányba figyelünk, végzetes meglepetés is érheti életünket! (Én csak egy kis széldzsekit felejtettem a vonaton a nagy kapkodás miatt, alig tudtam leugrani a vonatról a csomagot, sapkát összeszedve!) Ha nem sikerül a helyes irányba te-

kinteni, a tévedés miatt a vonat tovább visz a nem kívánt helyre! Ettől még súlyosabb következmény jut azoknak, akiknek nem sikerül mennyei összekötést, kapcsolatot teremteni az egyedül hiteles hírforrással, Jézus Krisztus személyével és üzenetével! Másra tekintve

becsapás áldozatai lehetünk. Megváltó Urunk semmiképpen nem akarja, hogy súlyos tévedés vagy átverés áldozataként „egyre gyorsuló, halálos száguldásban” maradjon az ember élete csak azért, mert rossz irányba figyel! Ezért üzeni a Szentírás által: „Tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a

bennünket megkönyékező bűnt, és kitartóan fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. Gondoljatok rá, aki a bűnösöktől ilyen szidalmazást szenvedett el, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete.” (Zsid 12,1-3)

A helyes irányba nézni, felnézni Jézusra azt jelenti: „hinni Őbenne”! Jézus Nikodémusnak egy ószövetségi történettel

szemléltette, hogy mit jelent Őbenne hinni. A zsidók pusztai vándorlása során egy alkalommal mérges kígyók támadták meg a népet bűneik következményeképpen. Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy készítsen ércből egy kígyót, tegye fel egy magas póznára, és akit kígyóma-

rás ért, nézzen fel arra, és életben maradjon. Nincs más módja a megmenekülésnek. És valóban, így is történt. És ezután beszélt az ő bekövetkezendő kereszthaláláról:

ahogyan Mózes felfelfogta a kígyót, úgy fogják Jézust is megfeszíteni, és aki hisz benne, az megmenekül a kárhozattól. És amit ebből

ott a népnek meg kellett tanulnia, azt kell nekünk is ma komolyan venni: mindenki belehal a bűn kígyómarásába, mert Isten nélkül csak a kárhozat vár ránk. Az ember tehetetlen, nem tud magán segíteni, csak Istentől jöhet szabadítás. Az életben maradásra csak ez az egyetlen, furcsa lehetőség van: feltekinteni az érc kígyóra, vagyis hinni az Úr Jézusban. Aki azon elmélkedik, hogy miért éppen ezt a megoldást adta Isten, miért nem mást, az közben belehal a kígyóma-

rásba. De aki komolyan veszi Isten szavát, vagyis hisz neki, az halálos méreggel a testében is élve marad. Ezt sokan megtapasztalták akkor. Hinni tehát azt jelenti: megteszem azt, amit Isten mondott. Jézus keresztye, helyettesítő áldozata nélkül nincs üdvösség, megmenekülés. A keresztyén hit nem csupán ismeret, a Biblia igaznak tartása, hanem az a személyes bizonyosság, hogy az Isten Krisz-

tus érdemeért nekem is bűnbocsánatot, örök életet ajándékoz. A hit a kinyújtott kezem, amivel ezt megragadom. Helyes irányba figyelünk? Hol tartunk? Egyre gyorsuló halálos száguldás az ismeretlenbe? Vagy boldog bizonyosság, biztonságos érkezés Jézus Krisztusban? Ez utóbbiak közé is tartozhatunk, ha igazán komolyan vesszük, és követjük az alább idézett éneknek az üzenetét:

1. Milyen irányba halad az élted,
Megismered-e Jézus szavát?
Mint egy iránytű, vezet Ő téged,
És életet nyersz, mit Isten ad.
Újjászülettem, új éltet nyertem,
Igéd így szól nékem.

2. Vágyik a lelked, keres a szíved,
Talán csalódtál mindenkiben.
De ha az Ige táplálja élted,
Örömmel énekelj most velem.
Újjászülettem, új éltet nyertem,
Igéd így szól nékem.

3. Kétségek közt és a kérdésekben
Megismered-e Jézus szavát?
Mint egy iránytű, vezet Ő téged,
És életet nyersz, mit Isten ad.
Újjászülettem, új éltet nyertem,
Igéd így szól nékem.

4. Én megtaláltam az élet célját,
Krisztus lett az, és az Ő szava,
Melyet mint kardot, kétélű szablyát
Tanít használni Isten maga.
Újjászülettem, új éltet nyertem,
Igéd így szól nékem

Fodor Péter, Szekszárd

Az Úr kegyelme az utakon

Az édesapám sofőrként dolgozott, buszt és személyautót vezetett, és gyermekkoromban igen sokat vitt magával, ha nem volt más, aki vigyázzon rám. Bejártuk az országot, gyakran megfigyelhettem, hogyan reagál egy - egy nehéz közúti helyzetre, vagy sokszor láttam édesapámat autót szerelni is. Még középiskolás voltam, amikor letettem a vezetői vizsgát, és azóta is rendszeresen vezetek. Hamar rá kel-

lett jönnöm, hogy számos olyan helyzet adódik, ami nem azon múlik, mennyire vagyok figyelmes vagy gyakorlott, hívőként pedig tudom, hogy egyedül az Úr kegyelme, amiben bízhatok, ha elindulok az autóval. Hálával emlékszem vissza néhány olyan esetre, amelyben az Úr Jézus megtartott.

Még kicsik voltak a gyerekek, amikor kisbusszal a városban hazafelé tartotunk, az egyik testvér gyermekei is az autóban ültek. Sötét volt, és a mellettem lévő ülésen megszólalt a telefon, de nem a megszokott csengőhangon, valószínű-

leg a gyerekek állítottak be egy másikat. Alapvetően higgadtan vezetek, nem is mentem gyorsan, hiszen akkor indultam el a gyerekekkel az iskolából. Annyira megijedtem, hogy félrerántottam a kormányt, és rámentem egy magasabb padkára. A kisbusz megbillent, próbáltam ellenkormányozni, de nem sikerült. Néhány billegés után láttam, hogy egyre nagyobb a kilengés, és arra gondol-

tam, hogy most fog az oldalára fordulni az autó. Ebben a pillanatban úgy éreztem, mintha megfogta volna valami az autót, és letette volna egyenesen az útra. Kétségkívül tudtam, hogy az Úr volt az. Megőrzött bennünket, és azóta is hálával tekintek vissza arra a pillanatra.

Egy másik eset is az eszembe jut, amikor Szegeden a logopédián dolgoztam, és hetente néhány napot ingáztam autóval Szeged és Szentés között. Egyik alkalommal útközben az jutott az eszembe, hogyha történne valami az autóval, nincs ott senki mellettem, hogy segítsen.

Kifejezetten azért imádkoztam, hogy az Úr járjon előttem az autó műszaki állapotával kapcsolatosan is.

Egy - két nap múlva történt, hogy a munkahelyre tartottam az autóval, és útközben egyre erősödő zörgést hallottam a motortér felől. Éppen begurultam a munkahelyem előtti parkolóba, amikor megérkezett az egyik kis tanítványom az apukájával. Történetesen Szegeden egy nagy autószerelő műhelyük van, és hallva a rendellenes hangot, odajött és megkérdezte, hogy segíthet-e valamiben. Végül azt mondta, ha odaadom neki a kulcsot, akkor elviszik majd az autót hozzájuk, és megnézik, mi lehet a gond. Másnap a szintén a műhelyben dolgozó nagypapa hívott, és elmondta, hogy sikerült eljutni az autóval a szerelőműhelyig, de ott, amikor a motorba belenéztek, látták, hogy a vezérlőműszíjat egy hajsza tartotta. Oda is hívott a műhelyben mindenkit, hogy megnézzék, mert azt mondta, hogy „ilyen nincs”. Ha a vezérlőműszíj elszakad, akkor az egész motort ki kellett volna cserélni. Tudtam, hogy ez az Úr Jézus kegyelme volt, aki az újjával megtartotta azért, hogy nagyobb baj ne történjen.

Egy másik alkalommal egy ismerőssel utaztunk, és előzés közben a szembejövő sáv széle olyan rossz minőségű volt, hogy felsértette az egyik gumit, és defektem lett. Éppen be tudtam gurulni egy benzinkútra, ahol megpróbáltam ke-

reket cserélni. Sajnos a kerékkulcs elgörbült, de a kerécsavar sehogy sem mozdult. Próbált valaki segíteni, de ő sem boldogult. Már sötétedett, és egyre lehetetlenebb volt a helyzetem. Kértem az Urat, ő segítsen, mert se a férjem, se más nem tudott mit tenni. Amikor a szemben lévő másik benzinkúthoz be mentem egy új kerékkulcsot venni, megláttam mellette egy nagyobb autószalont egy autószerelő műhellyel. Gondoltam, megkérdezem, tudnának-e segíteni. Igen készségesek voltak, és kicserélték a kereket. A kerécserekor derült ki, hogy én hiába szedtem volna le a kereket, a kerécsavar nem lett volna jó a másik felnihez. Az egyik alufelni volt, a másik lemezfelni, és a téli - nyári gumicserekor erre az esetre nem gondoltunk. Ott a műhelyben azonban a pótkeréken lévő gumit levették, és rátették a levett felniire, így meg tudták oldani a problémát. Mivel záróra után volt, azt mondták, hogy nem kérnek semmit a munkáért. Úgy hiszem, ebben is az Úr keze volt. Az egyik nyáron továbbképzésen voltam Budapesten. Amikor végeztünk, gondoltam, elmegyek az IKEÁ-ba megvenni néhány kelléket a közelgő nyári táborhoz. Az IKEA a város másik pontján volt, és ahogy haladtam a forgalomban, többször az a gondolat jött elém, hogy elmegy a fékem. Nem emlékszem, hogy valaha ehhez hasonló gondolatok jutottak volna az eszembe vezetés közben. Ekkor azon-

ban eltűnődtem azon, hogy mit is lehetne tenni ilyen esetben. Majd zöldre váltott a lámpa, és haladtam tovább, ahogy a GPS vezetett. Nem sokkal később rákanyarodtam egy szintén több sávú útra, és rövidesen azt vettem észre, hogy mindenki átsorol a mellettem jobbról lévő sávba. Amikor már én is rájöttem,

hogy a sáv, amelyben haladok, meg fog szűnni, át szerettem volna sorolni én is. Ekkor azonban hiába léptem a fékre, egyáltalán nem fogott egy kicsit sem. Nem kívánom

senkinek azt a pillanatot, amelyet akkor átéltem. Valószínűleg a sok próbálgatás közben mégis fogott annyira, hogy jóval távolabb, egy járdaszigetnél, 2 cm-re egy tábla előtt, az út közepén sikerült megállnom. Kegyelemnek éltem meg azt, hogy nem volt sem előttem, sem mögöttem senki az adott pillanatban. Ha nem a sávváltáskor merül fel ez a probléma, biztos vagyok benne, hogy nagyobb baj is történhetett volna. Az unokatestvérem, aki Budapesten él, karosszerialakatos és autószerelő a foglalkozása, ő nézte át igen alaposan az autót. Úgy találta, hogy a problémát az okozhatta, hogy a

két első ülés közötti könyöklő elmozdult, és akadályozta abban, hogy teljesen kiengedjem a kéziféket. Ez a súrlódás és az óriási nyári hőség okozta azt, hogy a fékolaj „felgázosodott”, és nem fogott a fékem. Hálás voltam az Úrnak, hogy megőrzött attól, hogy balesetet okozzak, és én is épségben jutottam haza.

Pár éve történt, amikor családi kirándulásra mentünk az akkor nem régen vásárolt autónkkal. Az utazás előtti hetekben azt tapasztaltuk, hogy időnként megáll az ab-

laktörlő, ami igen kellemetlen élményt jelentett vezetés közben egy esős időben. Elvittük a szerelőhöz, és az utazás előtt úgy kaptuk vissza az autót, hogy minden valószínűség szerint most már jól működik. Kipróbáltuk, úgy tűnt, minden rendben van. Másnap útnak indultunk, és amikor egy többsávú gyorsforgalmi úton haladtunk, eleredt az eső. Az ablaktörlő egy ideig jól működött, ám egyszer csak megállt. Éppen azon a szakaszon nem volt lehetőség félrehúzódni. Imádkoztunk mindannyian, és az eső hirtelen elállt pont akkor, amikor már nem láttuk volna egyáltalán az utat,

majd a menetszél felszárította a szélvédőt. Hálásak voltunk, mert az érkezésig már nem esett eső, így épségben eljutottunk a szállásunkra. Találtunk szerelőt is, aki megjavította az autót, és így a hazautazáskor sem volt gond az ablaktörővel.

Megtérésem elején magnókazettáról sokszor meghallgattam Frank Sanyi bácsi egyik tábori szolgálatát, amelyben arról beszél, hogy „minden kegyelem”.

(Szerk. megj.: Az ige hirdetés meghallgatható az interneten a https://s3.eu-central-1.wasabisys.com/tesz/uploads/2020/10/id.-frank-sandor_minden-kegyelem-masolata.mp3 címen.) Akkor még csak próbáltam megérteni a prédikáció üzenetét, ám az évek távlatából visszatekintve sokkal élesebben látom, hogy valóban „minden kegyelem”.

Törökné Vincze Adrienn, Szentes

Bizonyságtétel párválasztásról

Frank Áron és Erdei Virág

Számomra négy évvel ezelőtt, 2017-ben kezdődött a történet, amikor Virág a megtérését követően először vett részt az egyik pányoki táborban. Ahogy hallottam a bizonyságtételét, és láttam a forgolódását a táborban, rögtön felfigyeltem rá, magamban pedig megkedveltem őt, de ezt egyelőre nem juttattam kifejezésre senkinek, különösen nem neki. Egy évre mélyen eltemettem magamban a szimpátiámat, mert akkor úgy láttam, hogy még nem volt ott az ideje a házasság gondolatával komolyabban foglalkozni. A következő év nyarán aztán újra találkoztunk Pányokon, és az egy évvel korábbi érzéseim újból a fel-

színre törtek, és erősödni látszottak. Akkor már megosztottam ezt az egyik testvérrel, anélkül, hogy megneveztem volna Virágot. Nagy meglepetésemre ő tudta, kiről van szó, noha én semmi olyan részletet nem mondtam vele kapcsolatban, amiből kitalálhatta volna, hogy róla beszéltem; illetve úgy gondoltam, hogy a magatartásom sem árulhatta el a vonzalmam. Ő mégis eltalálta, hogy Virágról volt szó. Ekkor már komolyabban felmerült bennem, hogy talán Isten előtt is kedves lehet a bennem lévő vonzódás. Ezt elmondtam Apukámnak is, aki egyelőre türelemre intett, és azt tanácsolta, hogy még várjak, legfőképpen az egye-

tem miatt. Így is tettem. Vártam, de közben egyre erősebbé vált bennem a tudat, hogy Virág lesz az, akivel össze szeretném kötni az életem. Akkortájt határoztam el magamban, hogy minden alkalommal, amikor elhaladok az egyetem és a kollégium közötti

virágbolt előtt, imádkozni fogok ezért a helyzetért. Ha nem is mindig, de nagyon sokszor tettem így: egyszer az egyetem felé tartva, egyszer pedig hazafelé.

Két évvel ezelőtt az első helyzethez nagyon hasonló ismétlődött meg egy út során, amikor három barátommal együtt tartottam

hazafelé. Szóba került a házasság is, és valahogy felmerült a kérdés, hogy vajon kit tudnának elképzelni a feleségemként. Mielőtt elkezdtek volna gondolkozni ezen, az egyikőjük még megjegyezte, hogy ha mindhárman ugyanarra gondolnak, akkor bizony muszáj lesz a megnevezett személyt feleségül vennem. Már nem emlékszem, hogy ebbe beleegyeztem-e vagy sem, de arra igen, hogy szinte semmi esélyt nem adtam annak, hogy ugyanarra gondoljanak. Annak pedig

méginkább nem, hogy mindhárman Virágot nevezzék meg. De legnagyobb megdöbbenésemre - amit akkor minden tőlem telhető módon igyekeztem leplezni előttük -, így történt. Az még különösebbé tette a helyzetet, hogy addig soha

nem beszéltünk erről, sem én velük, sem ők egymással, mégis, szinte gondolkodás nélkül, egybehangzóan állapodtak meg Virágban. Őszintén szólva, ezt eleinte kissé bosszantónak találtam, mert azt kellett látnom, hogy mások sokkal biztosabban látnak valamit, ami előttem

azért korántsem volt annyira nyilvánvaló. Mégis, később be kellett látnom, hogy Isten ilyen formán is bátorítani akart, és a tudomra adni, hogy amit a környezetben többen is kíváncsúnak és Előtte kedvesnek tartanak, azt én is tartsam annak, minthogy az is.

Ezeket követően már szinte bizonyossá vált bennem, hogy Virágot fogom feleségül kérni, és a következő év nyarán pedig tovább erősödött bennem ez a bizonyosság. Ahogy láttam a kedvességét

és szépségét - amelyekről Lemuél anyja ugyan azt mondja, hogy család, illetve hiábavaló, de amelyek mellé párosult benne Isten szeretete és valami tiszta alázat, ami olyan széppé teszi a nő szívét -, úgy formálódtak bennem az érzések immár önmagam előtt is bevallott szerelemmé. Innen már csak egy szűk évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy elkezdjek lépéseket is tenni felé, semmiképpen nem akartam ugyanis, hogy teljesen váratlanul érje a lánykérés. Így tehát lassan elkezdtem közeledni felé, igyekeztem kifejezni az érdeklődésem, és kerestem a társaságát a táborokban. Végtelenül jól esett, hogy nyitott volt és segített is a közeledésben, de egyáltalán nem tola-kodó vagy tapintatlan módon. A nyári időszak után pedig Isten gondviseléséből úgy alakultak a hétvégeink, hogy a korábbiakkal ellentétben szinte megszokás nélkül találkozhattunk különféle alkalmakon, ahol mindig jókat beszélgettünk, de legalábbis válhattunk néhány szót. Ezek a találkozások jót tettek a már egyébként is mélyülő kapcsolatunknak.

Egyre inkább éreztem, hogy lassan el kell jönnie a pillanatnak, amikor meg fogom kérni a kezét, de még nem tudtam pontosan, hogy mikor kell így tennem. Aztán segített ebben az, hogy az Anyukája megosztott egy meghívót a Facebookon, amiben az általa vezetett vegyeskar koncertjére invitálta az ismerő-

seit. Mivel tudtam, hogy Virág is tagja a kórusnak, kaptam az alkalmon, és leutaztam munka után Dévaványára, de anélkül, hogy erről előtte szoltam volna Virágnak. Persze nagyon meglepődött és zavarba is jött, de azért mégiscsak kellemes meglepetés voltam a számára. Miután elváltunk egymástól, este még írt egy üzenetet, amiben kifejezte, hogy több minden is feljött benne a jelenlétem hatására, amikről jó lenne beszél-nünk. Ezen az alkalmon is kaptam, és kértem, hogy találkozzunk Debrecenben, ahol jelenleg tanul. Beleegyezett, időpontot egyeztettünk, és én izgatottan vártam a szerda estét. Könnyen elképzelhetőnek tartottam, hogy a benne feljött dolgok között meg fogja említeni a kapcsolatunkat is - aminek egyelőre még semmilyen megnevezhető státusza nem volt -, és tudtam, hogy ha így fog tenni, akkor már nem várhatok és nem is tudnék tovább várni a lánykéréssel. Ezért még a szerda este előtt újból beszéltem Apukámmal, kifejeztem neki a szándékomat és a véleményét kértem. Örült és bátorított. Felhívtam az ő Apukáját is, megbeszéltem vele egy találkozót, és neki is elmondtam, hogy mi és hogyan alakult bennem az elmúlt évek során a lányával kapcsolatban. Ő is látta Isten munkáját a történetekben, így hát nem maradt más, minthogy végre Virággal is beszéljek. Így is lett, a debreceni Nagy-erdőn tett kellemes séta után beültünk

egy étterembe, ahol aztán egy őszinte és jó hangulatú beszélgetés közepére - ami-ben azért mindketten zavarban éreztük magunkat - eljutottunk oda, hogy meg-kértem a kezét. Ő pedig, miután hozzám hasonlóan elmondta, hogy benne ho-gyan alakultak a dolgok velem kapcso-latban, kimondta az igent. Az ő történe-tén és igenén keresztül pedig boldogan

láthattam, hogy Isten végérvényesen rá-tette pecsétjét a kapcsolatunkra.

Olyan jó volt rácsodálkozni arra, aho-gyan az Úr mindkettőnkben munkálko-dott és egymáshoz vezetett minket, és olyan jó hálát adni jóakarataért, amit egész életemben tapasztalhattam!

Frank Áron, Berettyóújfalu

Négy évvel ezelőtt figyeltem fel először Áronra, a megtérésemet követő pályoki táborban. Távolról figyelve nagyon szimpatikus volt, egy komoly hitérettel rendelkező, értelmes és kedves fiúnak tűnt. Gyülekezeteink egy körzethez tar-toznak, mégsem találkoztunk sokat. Amikor részt vettünk közös alkalmakon, az üdvözlésnél több szóváltás nem zaj-lott közöttünk. Én ezt nem bántam annyira, bár természetesen vágytam volna többre, de könnyebb volt így kor-dában tartani az érzéseimet. Egy - egy találkozás után sokat járt az eszemben, de a hétköznapiak során félre tudtam ezt tenni, amiért hálás vagyok, és Isten ke-gyelmét látom ebben. Ahogy teltek az évek, egyre többet gondoltam rá, de fel-állítottam néhány szabályt a magam szá-mára. Amikor nem vettem részt egy ese-

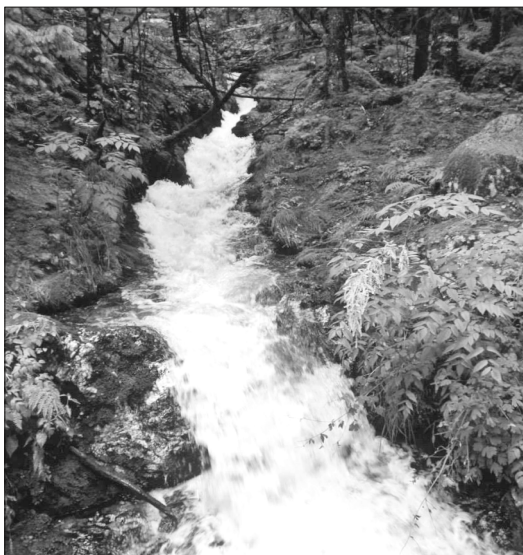
ményen (csendesnap, tábor, ifi alkal-mak), de a Facebook-csoportba felkerül-tek az arról készült képek (és sejtettem, hogy Áron is szerepel a képeken, mert ő mindig mindenhol ott volt), akkor azo-kat nem néztem meg, kizárva annak a lehetőségét, hogy elidőzők egy róla ké-szült kép felett. Pályokon, ha focizni mentek a fiúk, én sosem mentem ki a pályára, mert tudtam, hogy erős lenne a kísértés, hogy végig Áront nézzem. Két - három éve eldöntöttem, hogy nem né-zek/ olvasok romantikus filmeket, regé-nyeket, mert utána nem kérdés, hogy milyen gondolatok dominálnának ben-nem. Elhatároztam azt is, hogy senkinek nem beszélek erről, bár név nélkül volt, hogy megosztottam három hozzám kö-zel álló személlyel a helyzetemet (akik egyébként rá is kérdeztek, hogy nem

Áronról van-e szó, de én kikerültem a válaszdást, nem akartam, hogy megtudják). Közben sokat imádkoztam azért, hogy vegye el Isten ezt a vonzalmat, ha nem Tőle van. Viszont ha Tőle van, akkor legyenek az események és az időzítés is az Ő kezében, történjen minden az Ő tökéletes akarata szerint. Örültem,

hogy egy - két kivétellel sikerült betartanom a szabályaimat, mert segítettek abban, hogy ne ébresszem fel a szerelmet, amíg annak nem jött el az ideje. Ennek az évnek az első napján azonban Isten megsúgta nekem, hogy idén már elérkezhet ez az idő. Ezt az Igét kaptam szilveszterkor:

„Nagy örömöm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit.” (Ézs 61,10)

A nyári táborokban elindult ez a folyamat, mint a hegy tetejéről meginduló patakocská, amely szépen lassan egyre mélyebb és szélesebb medret váj ki magának. Elkezdünk keresni egymás társa-

ságát, megragadtuk az alkalmakat a beszélgetésre, rövid szóváltásokra. Ekkor elkezdtem magamban teret adni az érzéseimnek, mert megéreztem annak a biztonságát, hogy benne is hasonlóan munkálkodik az Úr. Ezt ő kifejezte kézzel fogható módon is már ott, Pányokon, de a későbbiek során is. Ahogy egy reg-

gel megfigyeltem a pányoki patakot, megállapítottam, hogy ahogy a víz sem folyik visszafelé, úgy ezt a folyamatot sem lehet most már visszatartani. Ez egy pillanatra megijesztett, de nagyon örültem neki. Szeptembertől úgy alakult,

hogy sorra jártuk a gyülekezeti alkalmakat, melyek után mindig volt lehetőségünk beszélni. Egy idő után azonban érezhetővé vált, hogy nem tudunk komolyabb témákról beszélgetni mindaddig, míg nincs kimondva, hogy összetartozunk.

Egy esemény kapcsán felmerült bennem néhány gondolat, amit szerettem volna megosztani vele. Megbeszéltünk egy időpontot a beszélgetésre (2021. október 27. 17:00), amire Debrecenben került sor (én ott vagyok egyetemista). Előző esti

sétám során elmentem a Krúdy étterem mellett, ami kívülről egy igazán kellemes hely benyomását kelti. Felmerült bennem, hogy milyen jó lenne oda elmenni egyszer Áronnal. Még azt is el tudnám képzelni, hogy itt megkérje a kezem. Ahogy benéztem az étterembe (persze csak távolról, az ablakon keresztül), kiszúrtam egy asztalt, ami viszonylag elkülönült az étterem légterétől. Gyorsan elhessegettem magamtól a gondolatokat, és sétáltam tovább. Másnap délelőtt felhívott Áron, hogy ő kinézett egy éttermet, ahová mehetnénk este, a Krúdy éttermet. Egész nap ideges voltam, de nagyon vártam az estét. Amikor bemen-

tünk az étterembe, úgy alakult, hogy pont ahhoz a bizonyos asztalhoz ültünk, ami kijebb esik a többitől. Amikor elém tárta, hogy hogyan vezette őt Isten, és megkérte a kezem, az volt bennem, hogy ennyi vezetés után már hitetlenség lenne a részemről, ha még kérdésekkel állnék az Úr elé. Kijelentette ezt Ő már nekem jóval korábban, meg is ígérte, el is végezte a szívemben, hogy a válasz kész legyen bennem. Erre ráállva mondtam neki igent.

Így munkálkodott az Úr, legyen ezért Övé a dicsőség!

Erdei Virág, Dévaványa

„GYÖNYÖRKÖDJ AZ ÚRBAN, ÉS MEGADJA
NEKED SZÍVED KÉRÉSEIT.

HAGYJAD AZ ÚRRA A TE UTADAT, ÉS
BÍZZÁL BENNE, MAJD Ő TELJESÍTI.”

(ZSOLTÁROK 37, 4-5)

Én úgy várom Jézusom

szerző: Gál Lajos

D A D

Én úgy vá-rom Jé-zu-som mi-kor jön el, hogy ma-gá-val el-ra-gad-jon. E
 Én úgy vá-rom Jé-zu-som mi-kor jön el, hogy ma-gá-val Ő el-vi-gyen. Még
 Én úgy vá-rom Jé-zu-som mi-kor jön el, bár nem-tu-dom az i-de-jét. De

5 Em D

föl-dön a mun-ká-mat be-vé-ge-zem, és ö-rök-re meg-nyug-ha-tom. Én
 nem lá-tom tel-je-sült í-gé-re-tét, de i-gaz-e-zért el-hi-szem.
 egy-re csak ér-zem hogy ad-ja ne-kem a fel-tá-ma-dás e-re-jét.

9 A D

úgy vá-rom Jé-zu-som mi-kor jön el, de nem vá-rom tét-le-nül Őt. Én

13 hm A D

ké-szí-tem ma-gam és má-so-kat is, így vá-rom az el-jö-ven-dőt.

„ÍMÉ ELJÖVÖK HAMAR...”
 (JELENÉSEK 3, 11)

Merre haladsz?

Olvasmány: Lukács 24, 13-35

„És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus. És beszélgetének magok közt mindazokról, amik történtek. És lőn, hogy amint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? És miért vagytok szomorú ábrázattal?...”

Hadd kezdjem azzal a kérdéssel, amit leginkább szolgálataink végén szoktunk megfogalmazni, de legyen ez most itt az elején: Emmaus felé, lecsüggesztett fejvel, kétségek és kérdések között jársz, vagy már felismerted te is a feltámadott Úr Jézus Krisztust? Örömmel futsz Jeruzsálem felé, hogy először testvéreidnek, majd másoknak is elmondd a jó hírt, hogy láttam, hogy megismertem Őt, hogy találkoztam Vele?

Nagyon szeretem a Bibliából ezt a történetet. A feltámadás után az Úr Jézus sorra megkeresi azokat a tanítványokat, akikben hitetlenség, kétségeskedés, zavar támadt afelől, hogy ki Ő valójában, afelől, hogy Ő él, hogy Ő feltámadt a halálból: „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki

meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.” (21. v.) Az Úr Jézus hallotta ennek a két tanítványnak a beszélgetését, és ami a legfonto-

sabb, látta a szívüket, és ahogyan Pétert, Tamást, őket sem akarta bizonytalanságban hagyni. Kérdezi őket: „Micsoda dolgok történtek ezekben a napokban Jeruzsálemben...?” Láss csodát, még az intésre sem hagyják őt faképnél: „Óh, balgatag és rest szívűek...” Sőt: „...és kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk...” Majd megtörténik a legfontosabb, amit egy vallásos, de akár hívő ember is át kell, hogy éljen: Megismerni Őt, nem mint a názáreti tanítót, mestert, rabbit, hanem megismerni Őt, Aki Úr, Krisztus.

Ki tudta ezt már így mondani, őszintén,

örömmel, Tamás, a tanítvány szavaival:
„*Én Uram és én Istenem!*”?

„*Megnyilatkoztak szemeik...*”. Igen, Isten megnyitotta a szemeiket, hogy felismerjék az Urat, de azért tehetette, mert szívük kész volt már erre. Végig „*gerjedezt a szívük...*” ezzel az örömmel a szívben nem lehetett másnap reggelig várni, fordulás vissza Jeruzsálembe, ezt a többieknek is hallaniuk kell.

Bármennyire messze gondolod Őt magadtól, hidd el, hallja a te beszédedet, gondolataidat is.

Ha hívőként olvasod ezeket a sorokat, és talán csüggedten Jeruzsálemből jössz, akkor ez Igék által Isten azt üzeni, hogy beszéljess te is testvéreddel, mondd el

kétségeidet, szomorúságod okát, az Úr hallani fogja, megszabadít, és már fordulsz is vissza, futsz a megújulás örömeivel a testvéreidhez.

Ha úgy olvasod, hogy még soha nem találkoztál az Úr Jézussal, csak „hallottál” felőle - mint ahogy Jób fogalmazta meg -, akkor bátorítalak, hogy mondd el te is kérdéseidet az Úr Jézusnak, beszéljess vele. Bünné teszi életedben mindazt, ami még elválaszt Tőle. Ha megvallod, „*...hű és igaz, hogy megbocsássa minden bűnöd...*” (1Ján 1,9) A szabadulás örömeivel, újjászületve élheted tovább földi életedet az Úrtól kapott testvérekkel együtt.

Maczkó László, Bokor

„HA TE SZÁDDAL ÚRNAK VALLOD JÉZUST,
ÉS SZÍVEDDEL HISZED, HOGY ISTEN
FELTÁMASZTOTTA ŐT A HALÁLBÓL, AKKOR
ÜDVÖZÜLSZ.”
(RÓMA 10, 9)

Istennel a diktatúrán át

Veressné Ady Annával beszélget Révész Szilvia

Miért szeretem hívő emberek életrajzát olvasni? Mert példát adnak, hogyan lehet Istenünk ígését aprópénzre váltani. Mert láthatjuk, hogy általunk nagyra becsült szolgáló testvérek hogyan harcolják meg a próbákat. Ernő bácsi és Annuska néni élete, szolgálata folyamatos fenyegetettség alatt volt a kommunista Románia diktatúrájában, miközben meg kellett küzdeniük a gyakori költözések kényelmetlenségeivel, számtalan balesettel, kórházi kezelésekkal, negyedik gyermekük betegségével is. Többször forgott veszélyben az életük. Mégsem lankadtak, imaházakat építettek, gyülekezeteket plántáltak, a lelkek megmentése égett a szívében.

Olvasás közben szinte hallani lehet Annuska néni kedves hangját. De nagyon őszinte és becsületes, hogy önmagát megalázva arról is beszámolt, nem mindig hagyta szó nélkül Ernő bácsi tetteit. Azon a bizonyos napon is, amikor Ceau escu diktatúrája megbukott, nem

akarta Ernő bácsit engedni a rendőrségre, amikor behívták. „De az asszonyok már csak ilyenek: amikor a zsigereikben megérzik a szeretteikre leselkedő veszélyt, félreteszik a racionalitást, és ösztöneiktől hajtva a végső-
kig küzdenek. Bevetette hát a legutolsót is, a gyerekekre hivatkozott.” Végül Ernő bácsi sem „keménykedett”, imádkozni hívta. Az Úr bátorította őket, hogy menjen, mert Ő harcol értük, a fenyegetőket pedig soha nem látják ezután. Erre Annuska néni is engedett, az Úrra bízta ezt a helyzetet is. És való-

ban, az élő Isten beváltotta ígését. A rendszer megbukott, Ernő bácsi pedig minden baj nélkül hazaérkezett.

Számomra biztatást, megerősítést jelentett ez a könyv, hogy történjen bármi, az Úr uralkodik minden körülményben, az odaszánt imádságnak és szeretetnek valószínű ereje van. Kíváncsi vagyok, legyen ez az életrajz minden olvasó számára olyan, mint víz a sivatagban...

Bakai Lászlóné, Békéscsaba

Testvéri Szövetség Eseménynaptár

2022

Esemény	Dátum
TeSz tanácskozás	2022.01.15
Tábori fórum	2022.02.05
Egyesületi közgyűlés	2022.02.19
Építőtábor	2022.03.14
Férfi csendesnap	2022.03.19
Női csendesnap	2022.04.23
Nagycsaládos anyukák találkozója	2022.05.13-15
Családos 1. tábor	2022.06.26-07.02
Családos 2. tábor	2022.07.03-09
Családos 3. tábor	2022.07.10-16
IFI 1. tábor	2022.07.17-23
IFI + tábor	2022.07.24-31
IFI 2. tábor	2022.07.31-08.06
Csendes hét	2022.08.07-13
Családos 4. tábor	2022.08.14-20
Tábori fórum	2022.09.10
Országos csendesnap	2022.10.01
IFI csendesnapok	2022.10.28-29

Az események helyszínei egyeztetés alatt állnak.

HÍREK

Jegység

Frank Áron és Erdei Virág
(2021.10.27.)

Házasságkötés

Mihály Péter és Tóth Zsuzsa
(Békéscsaba, 2021.10.02.)

Frank Nátán és Simcsik Eszter
(Berettyóújfalu, 2021.10.09.)

Bemerítés

Cserkúti Dóra és Garabuczi Kata bemerítésére került sor 2021. szeptember 19-én Berettyóújfaluban. Az igehirdetés és bemerítés szolgálatát Gál Lajos lelkipásztor testvér végezte.

Gyászír

Albert-Szilágyi András testvérünket 2021. december 6-án Megváltónk magához vette. Temetése 2021. december 16-án volt Kenderesen.

Események

2021. október 30-án Szentesen szerveztük ez évi ifjúsági konferenciánkat. Az alkalmon készült kép és hanganyag elérhető a www.tesz.net honlapunkon.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Támogatását egyszerűen, honlapunk adományozási felületén keresztül is eljuttathatja hozzánk:
www.tesz.net/adomanyozas

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

Felelős kiadó: Dr. Szoboszlai Zoltán

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Frank Róbert, Molnár István, Török Sándor

Tördelés, szerkesztés: Frank Viktor

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekne Szoboszlai Réka,
Szvetnyik Melinda, Urbán László

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 820 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely